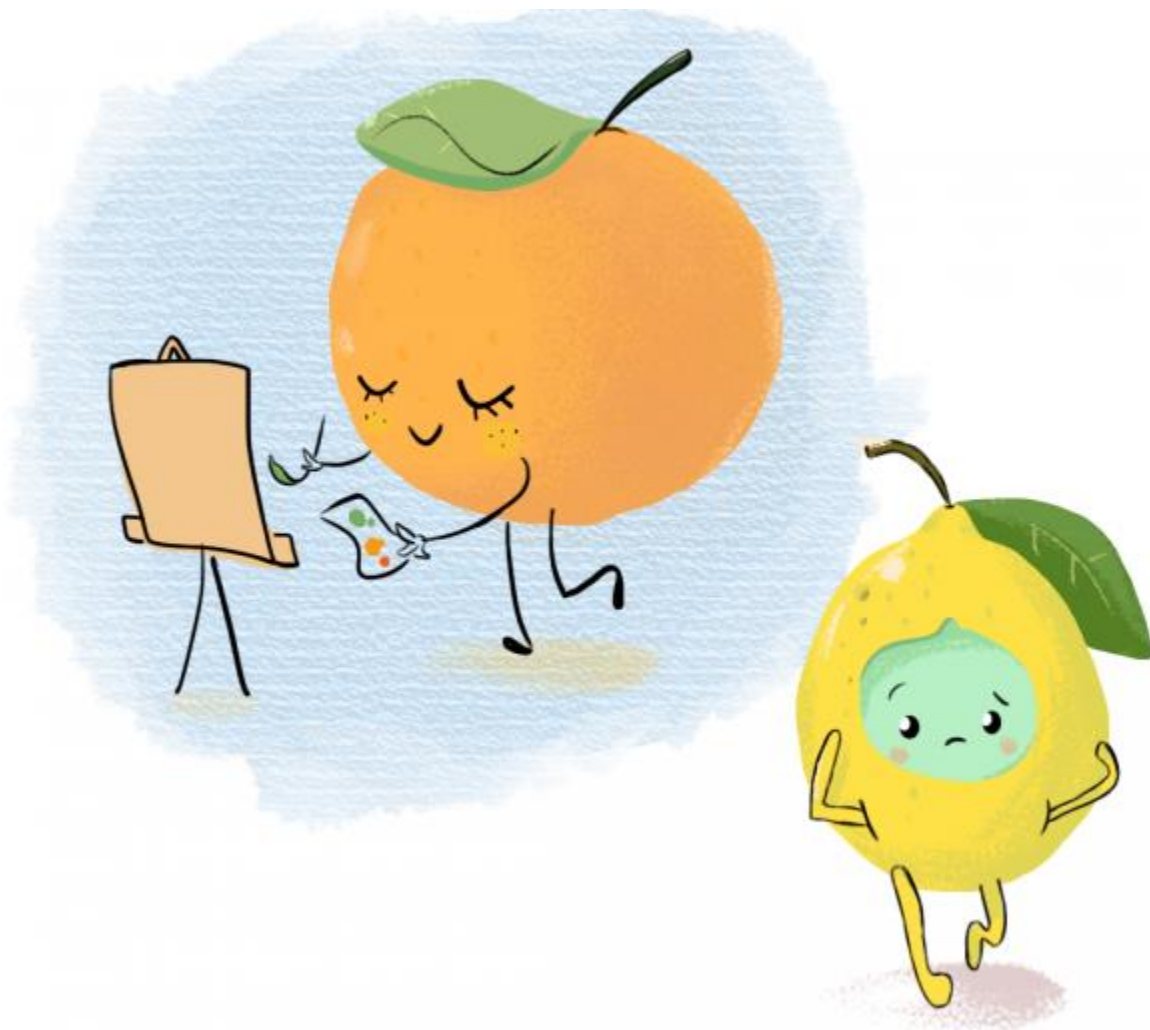

POVESTEA,
DE CE NU SUNT SI EU CA EA?

Evidențierea importanței feedback-urilor pozitive, ca oglinzi cu aport formator pentru o bună imagine de sine.

Lămâia privea cu dușmănie Portocala din fructieră.

“Ce miros plăcut vine dinspre ea! Și coaja ei pare atât de rezistentă! De culoare, nici nu mai zic – e minunată, nu ca a mea! Se compară portocaliu cu galben?! Clar, coaja de lămâie este mai subțire și culoarea cam ștearsă – normal că Portocala iese în evidență și este preferată de toți! Pe lângă ea, care este mai mare, mai rotundă, eu nu am niciun farmec! Referitor la gust, se știe – copiii se strâmbă mereu când mă văd, nu le place că sunt acră. Dar ea, Portocala, are gust dulce! Vreau și eu să fiu dulce!...”

Lămâia avea încă multe nemulțumiri de înșirat, parcă se și micșorase puțin de la atâta încordare și supărare. Totuși, fu întreruptă de glasurile vesele ale celor doi frațiori, Filip și Miriam, care intrară în bucătărie, sărind ștregărește de pe un picior pe celălalt.

– Mmm, niște fructe, rosti Miriam în timp ce ochișorii ei fixară fructiera. Vreau eu lămâia!

– Dar și eu vreau tot lămâia! se grăbi Filip să anunțe.

– Eu am mâncat destule portocale. Îmi doresc limonadă.

– Daa! Sunt de acord! Hai să spălăm mai întâi lămâia și să răzuim coaja. Știi că mami pune mereu coajă de lămâie în orezul cu lapte.

– Dar Filip, nu ne ajunge o singură lămâie. Uite cât e de gingașă! Cred că vrea să aparțină unei fetițe.

– Eii, Miriam, și băieții consumă cu aceeași bucurie lămâi, nu încerca să mă păcălești! Hai să găsim o soluție pentru amândoi. Nu renunț nici eu, pentru că miroase prea frumos, iar gustul limonadei e de neînlocuit.

– Bine, iarta-mă că m-am gândit numai la mine. Cum să facem ca să nu stricăm prietenia ?

– Propun să o sunăm pe mami. O rugăm să cumpere cât mai multe lămâi, să putem pregăti suficientă limonadă pentru toți – dacă ne grăbim, va fi gata înainte ca tati să se întoarcă de la serviciu. Sigur se va bucura de surpriză!! –

– O.K., Filip, îmi place ideea ta, să ne grăbim! Punem în carafa aceasta.

– Miere avem? Avem. Vrei și puțin ghimbir?

– De data aceasta aș vrea să simt gustul simplu de lămâie. Ce poftă îmi e de acrișor!!

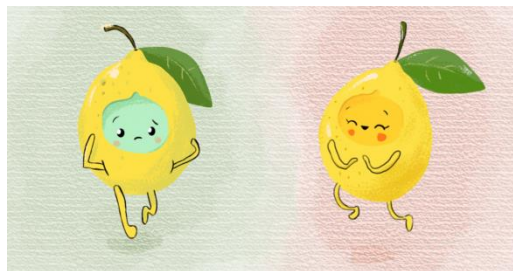
– Da, lăsăm fără ghimbir. Acum, sun-o repede pe mami!

...Lămâii din fructieră nu-i venea a crede vorbele frumoase pe care copiii le rostiseră despre ea. Dar se vedea pe fețele lor că nu mințeau! Era adevărat! Lor chiar le plăcea de ea. Și câte critici și-a adus...

Din acel moment, Lămâia a hotărât să nu se mai compare cu Portocala sau cu un alt fruct și să aibă mai multă încredere în ea.

“Se pare că fiecare este special în felul său. Este în regulă să fim diferiți. Pentru prima dată, mă simt atât de bine în coaja mea!”

Povestea terapeutică e prezentă prin mesajul său specific ținând cont de particularitățile de vârstă a celui cărui i se adresează, copil sau/și adult, făcându-l a înțelege modul în care, receptarea dureri, bolii și chiar a speranței pot echilibra,

Copiilor le plac poveștile, chiar dacă nu au toate zâne și feți frumoși, pitici și zmei, dar foarte bine pot avea personaje de vârsta lor, cu prietenii lor și de ce nu, bucuriile și necazurile lor. De fapt copilul nu caută altceva în „bucătăria” poveștii terapeutice, decât pe sine, încercând să-și întărească EU-L. Imaginea, sunetul și desenul, completează povestea pe care copilul dorește s-o asculte și la care el se raportează. El o allege.

Jocul „Sunt povestitor”

Descrierea jocului: Se dă un început de poveste pe care copilul este rugat să o continue, spunându-i-se că el poate fi povestitor și poate compune singur povești (dacă ne jucăm cu un copil care știe să scrie îi spunem că el poate fi autorul, iar dacă nu știe să scrie îi spunem că el va compune povestea iar noi o vom scrie în locul lui, ca să poată fi citită și altor copii). Începutul dat se stabilește în funcție de anumite stări pe care bănuim că le are copilul și dorim să ni le clarificăm, este foarte important să îl facem pe copil să ne comunice ce simte. „Sunt trist pentru că...” „Un copilaș de x ani (se folosește vârsta copilului), cu păr brunet și ochi albaștrii (personajul poate să se asemene fizic cu copilul) a pornit într-o zi de primăvară spre...”
Argument psihologic: Faptul că i se dă copilului posibilitatea de a fi povestitor sau scriitor, constituie un important factor de valoare, de apreciere a copilului, care va contribui la creșterea stimei de sine a copilului, adică a părerii pozitive pe care el o are față de propria persoană. Povestea compusă de copil reflectă un mesaj intern al acestuia, anumite dorințe, gânduri, nevoi, inclusiv cele asociate sau provocate de boală. Începutul dat ne oferă posibilitatea de a controla informația pe care dorim să o obținem de la copil deoarece a fost ales în funcție de ceea ce dorim să ne clarificăm
De urmărit: - fluența ideilor; - direcția pe care o ia poveste; - personajele folosite și corespondența acestora cu persoane cunoscute de copil; - pauzele sau blocajele de pe parcursul poveștii; - tonalitatea vocii în general și în funcție de personajele care vorbesc; - starea afectivă a copilului în timpul jocului și chiar după terminarea acesteia.
